Eerst en vooral zou ik me graag even voorstellen. Mijn naam is Jan en woon in Houthalen (België-Limburg). Ik ben 20 jaar en concentreer me op het vissen met de pen. Het begon allemaal toen mijn vader mij een en kameraad meenam naar een visvijver. Het was een groot water en een vis vangen leek me op dat moment onmogelijk. En wat doe je als je jong bent, je hebt geen geduld en na een uurtje stilzitten begin je wat te spelen en vissen is ineens bijzaak geworden. Tot dat mijn vader me riep. Ik snelde er naartoe en hij wees naar een werphengeltje (dat inlag met een voederveer) dat stond te trillen in de steun. Ik nam de hengel in mijn hand en haalde nieuwsgierig mijn lijntje in. Het was een mooie brasem van een kilogram. Vanaf dat moment bleef ik bij de lijn. Na de eerste beet volgden er nog een reeks van spannende momenten. Het jammere was dat ik een krachtige aanbeet miste. Daar ging volgens mij een eerste mooie karper. Na de eerste sessie volgden er nog een aantal leuke dagen en al snel kreeg ik de smaak te pakken. Ik kreeg mijn eerste vislijnen waaronder een handlijn (vaste hengel in het Nederlands). Na een tijd had ik mijn vader niet meer nodig en daar zat ik dan alleen of met wat vrienden aan het water. Ondertussen had ik mijn handlijn al goed gebruikt. Het was vooral dit soort vissen wat me enorm aansprak. Het gevoel dat je kreeg als je een vis aan de lijn had was vond ik geweldig. Jaren vlogen voorbij en steeds leerde ik en meer en meer over het handlijnvissen. Ik liet de maaien en de maïs aan de kant en begon te experimenteren met voeders en andere partikels. Dit leverde op het begin bitter weinig op maar met de tijd voelde ik dat er meer vis gehaakt werd. Wat me opviel was dat ik veel karper ving met het voeder. De karper fascineerde me het felste. Daar ging ik me dus op specialiseren. Op een nabije vijver was er dan eens een jeugdwedstrijd. Mijn vader had me de laatste tijd wat in het oog gehouden en hij vond dat ik maar eens mee moest doen. Vol overtuiging deed ik dus mee en het was een succes. Ik ving maar liefst 32 kg aan karpers en was grandioos 1ste. Mijn vader heeft volgens mij nu nog spijt dat hij me liet meedoen aan zo een wedstrijd. Ondertussen doe ik wekelijks 1 of 2 wedstrijden. Door het zelf ontdekken van verschillende voeders en aassoorten zit ik heel dikwijls tussen de prijzen. Veel heb ik te danken aan het geduld dat ik altijd heb gehad. Nu heb ik een vriend die vist met boilies op grote waters. Ik ging eens met hem mee en zag hoe hij vissen uithaalde van boven de 10 kg. Amaai,wat een karpers. Hij had ook een lijn tegen de kant liggen en herhaalde malen ging ook deze pieper af. Op mijn gemakje liep ik eens rond de vijver. Het was snikheet . ik zag een mooie uitloop van de vijver en dat stuk water was maar een meter diep. Door de bossen liep ik tot bij het water. Stel je nu maar voor dat je voor een soort baai staat van 8 meter breed en 50 meter lang. Ik stond dus aan de ingang van die baai. De zon scheen op dat stuk water en wat ik toen allemaal zag. Er kwamen 3 karpers van zeker boven de 10 kg de baai in,terwijl er ene terug uitzwom.Ongelooflijk. Ze zwommen daar alsof het land van hun was. Niks schrok hun af. Ik rende terug naar mijn kameraad en deed mijn verhaal. Hij vond dat ook enorm spannend. De volgende dag nam ik mijn handlijntje van 4 meter mee naar de baai. Ik zette me daar op de ingang van die baai op hoop dat ik op die plaats een mooie karper kon haken. Nu ga ik je even meedelen dat mijn lijntje was voorzien van een dikke elastiek,zo lang als mijn handlijn (4 meter dus). Ik had geen draad maar gevlochten koord opliggen want veel beten ging ik toch niet krijgen en die beten die ik kreeg moest ik dan wel uithalen. Daar zat ik dan met mijn lijntje. Mijn kameraad zat langs me. Ik voederde wat pellets in het midden van de baai. Opeens zag ik dezelfde drie karpers de baai binnen zwemmen. Ik hield ze in het oog en zag hoe ze zakten naar mijn voederplaats. Door het heldere water kon ik alles heel mooi meemaken. ze aasden allen op mijn plek,de staart

omhoog,prachtig was dat. Daar stond mijn dobber tussen de azende karpers. Toen ik aan het genieten was schrok ik me dood toen er opeens een dikke karp 1 meter langs me de lucht in sprong. Wat een prachtig beest was dat. Oja,mijn dobber stond er ook nog. Ik richtte me terug op mijn plaats. Toen gebeurde het waar ik op wachtte. De dobber schoof rustig weg. Geduldig maar zeker ook zenuwachtig sloeg ik aan. Een machine vertrok het open water in. De elastiek schoot eruit en wist van geen ophouden. Ik voelde een enorme kracht aan de andere kant van de lijn. De elastiek ging zover hij kon, geloof me, verder ging echt niet. Het was de karper of ik die zou winnen of verliezen. Mijn armen trilden en de vis was op het sterkst. Toen kwam de karp wat terug. Ik voelde me opgelucht want ik had het gevecht gewonnen,althans dat dacht ik toch. De karper kwam dichter en dichter. Mijn maat had het schepnet al klaar gehouden. Oeioei,daar ging hij weer. Mijn lijn terug schuin het water in zodat ie zeker nier recht op recht kon gaan. Weer tot het uiterste en dan weer (gelukkig maar) terug gekomen. Na een kwartier kon de karper geland worden. Een prachtige spiegelkarper was het resulaat. Er werden al snel wat foto's genomen en dan maar wegen. De weegschaal bleef hangen op een gewicht van 15.6 kg. Hierna werd de vis terug in het water gezet. langzaam verdween hij terig het diepere water in.Wat een vangst met de handlijn. Die dag ving ik niets meer. Het startschot was wel gegeven om daar een mooie reeks op te bouwen. De keren die volgden waren allen met succes. Ik ving mooie karpers en trok 2 keer stuk. De eerste karp van 15.6 kg was wel de dikste tot nu toe.

In de volgende zomer zal ik terug paraat staan om mijn record te breken.

Ik hoop dat je van het verhaal hebt genoten.

Groetjes Jan de Man